

Sygn. akt III KZ 90/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **G. Z.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 lutego 2017 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącej V Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 listopada 2017 r., odmawiające przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt V Ka .../16

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt V Ka .../16, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K .../13, skazujący trzech oskarżonych, w tym G. Z. za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. W rozprawie odwoławczej pozbawiony wolności oskarżony nie wziął udziału (pouczony o takiej możliwości, nie złożył wniosku o doprowadzenie go na rozprawę), natomiast uczestniczył w niej jego obrońca wyznaczony z urzędu. W dniu 5 października 2016 r. aktualnie skazany G. K. złożył w administracji zakładu karnego wniosek o wysłanie mu „sentencji wyroku” wydanego przez Sąd odwoławczy, niezależnie od tego na rozprawie wydano zarządzenie o doręczeniu mu odpisu wyroku, co nastąpiło 17 października 2016 r.

(k. 1746). Następnie, w dniu 18 października 2016 r. skazany złożył wniosek o wysłanie mu wyroku wraz z uzasadnieniem.

Zarządzeniem z dnia 9 listopada 2017 r. Przewodnicząca V Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w L. na podstawie art. 422 § 3 w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku, wskazując, że został złożony po upływie ustawowego terminu oraz że nie ma w tym wypadku zastosowania przepis art. 422 § 2a k.p.k., bowiem skazany korzystał z pomocy obrońcy z urzędu i nie wnosił o doprowadzenie go na termin rozprawy odwoławczej.

Zarządzenie to zażaleniem zaskarżył w całości obrońca skazanego, zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zarządzenia, a to art. 422 § 1 k.p.k. w zw. z art. 84 § 1 k.p.k. i art. 16 § 2 k.p.k. poprzez niezasadną odmowę przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku w stosunku do G. Z. wobec jego złożenia po upływie ustawowego terminu w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia naruszonego przepisu wskazuje, że obowiązek działania obrońcy z urzędu kończy się z chwilą uprawomocnienia wyroku, a zatem powoduje sytuację, iż oskarżony pozostaje po uprawomocnieniu się wyroku bez obrońcy, a zatem należy mu udzielać niezbędnych pouczeń, w tym o zmianach w przepisach dotyczących sposobu doręczania wyroków, a brak takiego pouczenia nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych dla uczestnika postępowania. Podnosząc ten zarzut, autor zażalenia wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyjęcie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku wniesionego przez G. Z .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, jakkolwiek ma rację jego autor, gdy podnosi, iż w zaskarżonym zarządzeniu wyrażono, w kontekście art. 422 § 2a k.p.k., błędny pogląd co do korzystania przez skazanego z pomocy obrońcy. Istotnie, fakt, że obrońca z urzędu skazanego wziął udział w rozprawie odwoławczej nie może przesłaniać okoliczności, iż z chwilą wydania wyroku skazany nie mógł być traktowany jako nadal posiadający obrońcę, bowiem zgodnie z art. 84 § 2 k.p.k. (ten przepis powinien zostać przywołany w zażaleniu) wyznaczenie obrońcy z urzędu nakłada na niego obowiązek podejmowania czynności procesowych tylko do prawomocnego zakończenia postępowania. Tym niemniej należy zauważyć, że

według art. 422 § 2a k.p.k. termin do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku biegnie oskarżonemu od daty doręczenia mu wyroku wtedy, gdy oskarżony nie tylko nie ma obrońcy, ale też pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok, nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku. Jak wcześniej wspomniano, takiego wniosku skazany nie złożył. Trzeba też zaznaczyć, że chodzi o takie doręczenie wyroku, do którego sąd był zobowiązany, tymczasem w niniejszej sprawie, w której akt oskarżenia wpłynął do sądu przed 1 lipca 2015 r., wydana na rozprawie decyzja o doręczeniu G. K. wyroku nie miała umocowania prawnego, wobec wcześniejszej zmiany art. 100 § 3 k.p.k.

Ma rację skarżący, że procesowe realia przedmiotowej sprawy są takie, iż w toku jej rozpoznania miały miejsce zmiany proceduralne, w tym dotyczące doręczania wyroku. Zarazem obrońca nie neguje, iż w tym względzie mają zastosowanie przepisy nowe, jednak podkreśla, że w takim wypadku na podstawie art. 16 § 2 k.p.k. należy – w miarę potrzeby – udzielić stronom informacji o zmianie zasad doręczania wyroku oraz że Sąd powinien tak postąpić w przypadku G. K., który nie powinien ponosić konsekwencji braku pouczenia. Rzecz jednak w tym, że ta argumentacja (inną sprawą jest, że zdaje się pomijać rolę obrońcy w procesie) nie podważa prawidłowości wydanego zarządzenia, które opiera się na niekwestionowanym ustaleniu, iż stosowny wniosek skazany złożył po upływie ustawowego terminu, co w świetle powołanych w zarządzeniu przepisów musiało skutkować odmową przyjęcia wniosku. Nie jest za to wykluczone, że wspomniana argumentacja odniosłaby skutek, gdyby została przedstawiona we wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.